

Hoofdstuk 13

Lieve kleinkinderen,

Ik ken een jongen die Frits heet. Hij zit in groep 8 van de basisschool. Hij heeft geen broer en ook geen zus, wel een vader en een moeder die steeds ruzie hebben. Frits zijn moeder wordt zo kwaad op zijn vader dat ze wil scheiden. Frits voelt zich schuldig. Is het zijn schuld dat zijn ouders uit elkaar gaan? Vader blijft in hun huis wonen en moeder verhuist naar een veel kleinere huurwoning.

En Frits? Hij moet steeds verhuizen. Dan een week bij zijn vader en dan weer een week bij zijn moeder. Waar is zijn echte thuis?

De nieuwe vriendin van Frits zijn vader gaat met zijn vader trouwen en gaat natuurlijk ook bij zijn vader in huis wonen. Frits vindt dit vreselijk. Hij kan zijn stiefmoeder niet uitstaan.

Helemaal erg wordt het wanneer Frits een halfbroertje krijgt. Stiekem plaagt hij die baby. Na veel ruzie, baldadigheid en wangedrag van Frits zegt zijn vader op een gegeven moment tegen zijn oudste zoon: 'Frits, ga jij maar voorgoed bij je moeder wonen. Ik ben jouw gedrag meer dan zat.... Wegwezen jij!'

Hoofdstuk 13 - Ismaël - Genesis 21 : 1 - 21

In het jaar dat Abraham honderd jaar oud werd en Sara negentig, kwam eindelijk de lang beloofde zoon. Zoals de Heer het tegen Abraham had gezegd kreeg hij de naam Izaäk, wat betekent: 'Het kind dat de lach bracht.'

'Het kind dat de lach bracht.'

Mensen die Abraham alleen van naam kenden en niets wisten van zijn machtige God, konden het lachen niet laten toen dit nieuws over de heuvels vloog. Zulke oude mensen en dan toch nog een baby, nee dat was onmogelijk.

Later, toen ze meer over dit wonder hoorden en het kind en zijn moeder met eigen ogen hadden gezien, lachten ze weer. Maar deze keer vanwege het grote geluk van Abraham en Sara.

Eén was er die **niet** lachte. Dat was de slavin Hagar. Elke keer maar weer als zij de baby zag kon ze wel huilen... Nu stond die baby Izaäk op de eerste plaats en alles draaide om hem. Haar zoon Ismaël was niet langer de enige erfgenaam en hij zou later niet meer de rijkste man van het hele Zuiderland worden.... En de liefde van Abraham voor haar? Nee, zijn eerste vrouw Sara betekende weer alles voor hem.

Nu Sara zelf een zoon had kon zij haar slavin Hagar en haar zoon Ismaël wel missen als kiespijn. Hagar wist dat wanneer zij nu brutaal en opstandig zou worden zou Saraï haar wegsturen. En haar zoon Ismaël zou dan helemaal geen rechten meer hebben en later niets erven. Ze moest op haar woorden passen en net doen alsof ook zij blij was met de geboorte van Izaäk. Maar diep in haar hart haatte zij de baby. Alleen met haar eigen zoon kon zij hierover praten. Haar zoon Ismaël, die nu al bijna zestien jaar oud was. Bijna volwassen en hun gevoelens over die baby Izaäk waren helemaal gelijk....

Toen de kleine Izaäk ongeveer twee jaar oud was hoefde zijn moeder hem niet meer de borst te geven. Daarom gaf Abraham een groot feest. Alle vrienden en bekenden werden uitgenodigd en ook de slaven en knechten zaten in de schaduw van de bomen aan lange platte tafels.

Het was een prachtig en groot feest. De tafels bogen door onder het gewicht van al die broden en het gebraden vlees. Iedereen liet zich het lekkere eten goed smaken. Vooral blij waren ze allemaal voor de papa en mama die al zo oud waren. Dat hen nog zo iets moois mocht overkomen. Geweldig!

Alleen Hagar zat tussen al die vrolijke mensen met een stuurs gezicht. Moest er nu zo'n groot feest gegeven worden voor zo'n onnozele baby? En niemand dacht aan haar zoon Ismaël. Hij was toch ook een zoon van Abraham!

Op het hoogtepunt van het feest werd de kleine Izaäk bij zijn moeder gebracht. Sara voelde haar hart kloppen en haar ogen schitterden. Veel jaren had ze op haar baby moeten wachten. Was het een wonder dat haar zoontje haar alles was? *Ja, wanneer zij dit geweten had, als zij dit **geloofd** had, dan had zij haar man nooit met haar slavin laten trouwen.* Al dat hartzeer was haar dan bespaard gebleven. En nog belangrijker, dan was Izaäk de enige erfgenaam geweest! Maar ze troostte zich met de gedachte dat God Zelf gezegd had dat Hij met Izaäk zijn verbond wilde oprichten en niet met Ismaël.

‘O nee,’ fluisterde Sara zachtjes in zichzelf, ‘ze zijn niet gelijk, de zoon-van-de-slavin en de zoon-van-de-vrije. Voor de wet misschien wel, maar voor God niet! Trots keek ze naar al haar gasten. Al die mensen waren hier om haar zoon te eren. Dit was zijn feest, zijn grote dag!

Plotseling werd het heel stil in de feesttent.... Iedereen keek naar de achterste tafel waar Ismaël stond. Sara zag hoe hij naar Izaäk wees. Zijn smal bruin gezicht stond niet vrolijk. Nee, brutaal keken zijn ogen naar haar klein zoontje, terwijl hij Izaäk de gek aanstak. Sara en iedereen hoorden zijn spottende woorden. Waarom moest er nu een groot feest gegeven worden voor zo’n klein jongetje? Waar was dat voor nodig? Zijn halfbroertje was nog maar zo’n nietig klein schepseltje en was dat nu de zoon van het Verbond?

Het bloed vloog mama Sara naar de wangen. Alsof ze haar zoontje moest beschermen tegen het naderende gevaar sloeg ze stijf haar armen om hem heen. Het waren nog niet eens de woorden, die deze grote jongen Ismaël zei, maar het ergste was die vlijmscherpe spot, de haat die achter zijn woorden schuilging. Dat had hij niet van zichzelf! Deze woorden waren hem door zijn moeder Hagar ingefluisterd!

Sara keek naar haar man. Die moest rechtspreken! Eindelijk zou ook hij nu begrijpen dat het zo niet langer kon. Wanneer Hagar en Ismaël zouden blijven, zou er nooit vrede in haar tent komen. Altijd zou hun haat als een donkere dreigende wolk boven het hoofd van Izaäk blijven hangen.

Toen Abraham niets zei nam Sara zelf het woord. Misschien was dat niet fatsoenlijk, maar als het om de toekomst van haar zoon ging interesseerde haar dat niet!

Luid en duidelijk sprak ze terwijl iedereen het hoorde: *‘U moet deze slavin Hagar samen met haar zoon wegsturen, want de zoon van een slavin zal niet erven met mijn zoon Izaäk!’*

Het feest ging verder. Over de woorden van Sara werd niet meer gepraat. Iedereen deed alsof er niets was gebeurd. Maar de echte feeststemming was er niet meer.

Toen Sara die avond alleen was met haar man Abraham begon ze er weer over. Ze zette alles op alles: Dit gevecht zou ze winnen! Ze vergat dat ze onredelijk was. Ze dacht er niet meer aan dat Ismaël ook een zoon van Abraham was. Dat ook hem een deel van de erfenis toekwam.

Ze vergat ook even voor het gemak dat het haar eigen schuld was. Zij had een aantal jaren terug Abraham gedwongen om ook met haar slavin Hagar te trouwen. Alles vergat ze. Ze was niet meer voor rede vatbaar. Hagar moest weg! En dan vervielen ook alle rechten van haar zoon Ismaël.

Toen Abraham niet wilde toegeven werd ze kwaad. Zo eindigde deze blijde feestdag met een fikse ruzie tussen de ouders van Izaäk.

Abraham en Sara konden niet slapen, want beiden hielden ze voet bij stuk. Volgens hen hadden ze allebei gelijk....

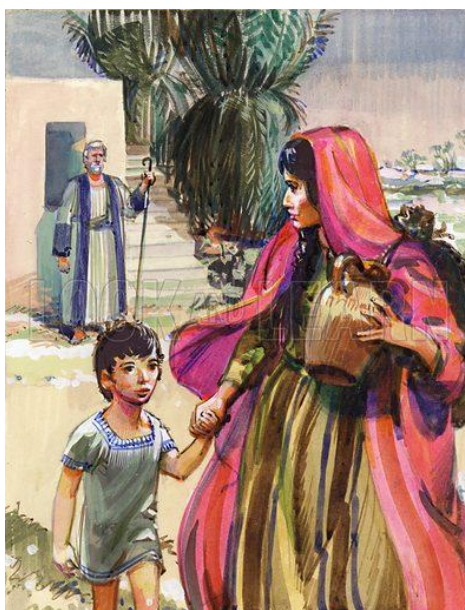
Het moet, dacht Sara, want het gaat om de toekomst van mijn zoon!

Het mag niet, dacht Abraham, want het gaat in tegen alle wetten en regels!

Diezelfde nacht kreeg Abraham een openbaring. God verscheen hem en zei tegen Abraham dat hij Hagar en haar zoon Ismaël toch weg moest sturen. Niet omdat Sara die avond gelijk had gehad. Niet vanwege haar jaloezie en haat moest Ismaël verdwijnen. *Maar dit hele gebeuren met Hagar en haar zoon was één grote twijfel aan Gods belofte geweest.* Abraham had nooit met Hagar mogen trouwen en nu moest alles ‘uitgezuiverd’ worden wat van Hagar was. God de Heer had nu eenmaal Izaäk uitgekozen en Ismaël niet. En wanneer deze beide halfbroers in Abrahams tent zouden blijven wonen zou dat uitlopen op moord en doodslag. En Abraham hoefde zich geen zorgen te maken over zijn oudste zoon, want God zou ook Ismaël zegenen en hem tot een groot volk maken. God Zelf zou voor hem zorgen.

Toen boog Abraham zijn hoofd en gaf toe. Wanneer God iets tegen je zegt, dan mag je als mens niet tegenspreken, niets weigeren. Maar het viel hem zwaar. Zijn zoon, zijn oudste! Nooit zou hij hem weerzien, nooit meer zijn haastige voetstappen horen aankomen, nooit weer luisteren naar zijn jonge stem, zijn vrolijke lacht, nooit weer het vuur in zijn felle ogen zien....

Die ochtend stond Abraham vroeg op. Nog voordat Sara met haar werkzaamheden begon riep hij Hagar en haar zoon Ismaël. Zijn stem trilde, toen hij hun het harde vonnis meedeelde. O, waarom konden zijn beide vrouwen niet in vrede met elkaar leven? Waarom niet?

Hagar en Ismaël worden weggestuurd.

Toen gaf Abraham Hagar een tas met eten en een leren waterkruik. Dat was alles. Als Hagar erom gevraagd had dan had hij haar slaven meegegeven, kamelen en pakezels met eten en wijn. Maar Hagar vroeg niet. *Zij stierf liever dan dat zij om gunsten vroeg.* Met haar zoon aan haar hand vertrok ze, trots en rechtop. Niet één keer keek zij achterom.

Lang keek Abraham hen na..... De tranen brandden hem achter de ogen. Zijn hart brak hem om zijn zoon, zijn eigen bloed.

Hij zag er tegenop om het tegen Sara te zeggen. Nog zag hij die verwijtende ogen van Hagar. Maar, zo dadelijk de triomf in de ogen van Sara... Waren die voor hem nog erger?

Lang liepen ze die dag, moeder Hagar en haar zoon Ismaël. Een slavin zonder man en een zoon zonder vader. Ergens aan de kant van de weg sliepen ze: twee verstotenen zonder huis en onderdak. Vroeg in de ochtend liepen ze al weer verder.

Ten zuiden van Berseba, waar de sporen van de karavanen elkaar kruisten, verdwaalden ze. De zon schroeide en de waterzak raakte leeg. Het droge kruimelige brood konden ze niet meer door hun keel krijgen. En al maar liepen ze door tot ze bijna niet meer konden. Dodelijk vermoeid en met een brandende dorst sleepten ze zich voort. Op een gegeven moment kon Ismaël niet meer. Hagar sloeg haar arm om hem heen en ondersteunde hem om verder te lopen. Nergens in deze dorre en troosteloze wildernis was water.

Dit is Sara haar schuld, dacht Hagar bitter. En dat Abraham ook niet wijzer was geweest! En waar bleef nu die God van Abraham die haar op haar eerste reis gered had? Een groot volk zou haar zoon Ismaël worden, een woudezel van een mens! Het leek er niet veel op. Slap hing hij aan haar arm en zwaar sleepten zijn voeten door het rulle zand. Het bloed stond op zijn gebarsten, droge lippen. Piepend kwam zijn adem uit zijn keel.

Verloren in de woestijn...

Het ging niet meer.... Onder een droge struik liet Hagar haar zoon vallen. Een paar smalle strepen schaduw van takken vielen op zijn hoofd. Strompelend liep Hagar verder. Haar zoon jammerde zachtjes om hulp, maar die er niet was. Ze kon hem niet zien sterven.... Niet ver van Ismaël af liet ze zich op de grond vallen. Beide handen drukte ze stijf tegen haar oren. Maar, al huilend hoorde ze nog het zwakke gekreun van haar zoon....

Plotseling was er een Stem, boven haar, naast haar, ja overal om haar heen. Dit was niet de stem van een mens, die was de Stem van God Zelf. Woord voor woord kon ze alles duidelijk verstaan.

‘Wat is er Hagar? Wees niet bang. Ik heb jullie roepen gehoord. Ga naar je zoon. Help hem overeind en houd hem goed vast. Ik zal hem kinderen geven en er zal later een groot volk van hem afstammen.’

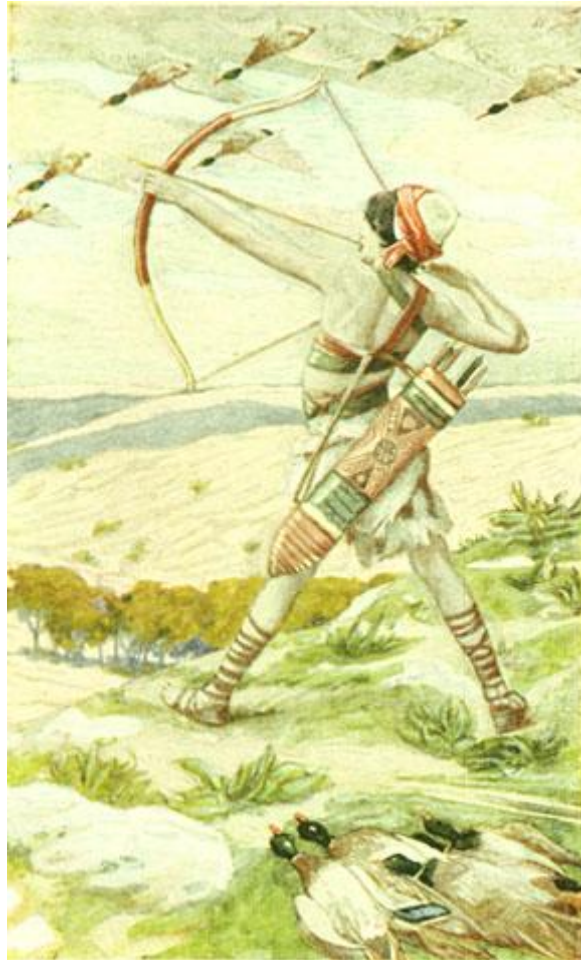

Plotseling was er een Stem, boven haar, naast haar, ja overal om haar heen.

Dus toch! God had haar niet vergeten! Ze vloog overeind en terwijl ze naar Ismaël holde zag ze een steen half onder het zand verborgen. Hoe kon het dat ze die steen zojuist niet gezien had? Uit alle macht duwde ze die steen van zijn plek en o wonder, onder die steen was koel, helder water. Vlug pakte ze de lege waterzak, vulde die en liep ermee naar Ismaël om hem te laten drinken....

Later, toen ze gedronken en gegeten hadden, zwierven ze verder. Ten zuiden van Kanaän in de woestijn van Paran vonden ze een plek om te wonen. Verbitterd groeide Ismaël op tot een sterke, volwassen man. Vrienden had hij niet. Nee, zijn hand was tegen iedereen en iedereen was tegen hem.

Van beroep werd hij jager. Later haalde zijn moeder een vrouw voor hem uit haar geboorteland, uit Egypte.

Ismaël, de zoon van Abraham, van beroep werd hij jager.